

IV

(Информация)

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ
НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

СЪВЕТ

Заключения на Съвета за насърчаване на въвеждането на европейски идентификатор за съдебна практика (European Case Law Identifier — ECLI) и на минимален набор от еднотипни метаданни (metadata) за съдебната практика

(2011/C 127/01)

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. В член 67, параграф 1) от Договора за функционирането на Европейския съюз е предвидено създаването на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, в което се зачитат основните права и различните правни системи и традиции на държавите-членки.
2. В многогодишния план за действие на Съвета на Европейския съюз за периода 2009—2013 г. в областта на европейското електронно правосъдие се изтъква значението на достъпа до националната съдебна практика и необходимостта от стандартизация и от децентрализирана техническа архитектура ⁽¹⁾.
3. В резолюцията от 9 юли 2008 г. на Европейския парламент относно ролята на националния съдия в европейската съдебна система ⁽²⁾ се изтъква необходимостта от трансграничен достъп до националната съдебна практика, за да могат националните съдии да изпълняват своята роля в европейския правен ред.

II. НАБЕЛЯЗВАНЕ НА НУЖДИТЕ

4. Европейското пространство на свобода, сигурност и правосъдие, в което е възможно съдебното сътрудничество, изисква не само познаване на европейското право, но най-вече познаване на правните системи на другите държави-членки.
5. Европейският портал за електронно правосъдие следва да изпълни целта за разпространение на информацията относно правните системи на ЕС и държавите-членки и да послужи като полезно пособие за гражданите, професионалистите в областта на правото и органите на държавите-членки.

6. Познаването на същината и приложението на правото на Европейския съюз не може да се постигне единствено като се ползват правните източници на ЕС, а трябва да се вземат предвид и съдебните практики на националните съдилища, както по отношение на решенията за отправяне на преюдициално запитване, така и на решенията след преюдициално заключение и решенията, с които самостоятелно прилагат правото на ЕС.
7. С финансовата подкрепа или прякото участие на Европейския съюз през последните години бяха осъществени инициативи в подкрепа на посочените по-горе цели, напр. метатърсачката на Мрежата на председателите на върховните съдилища на Европейския съюз ⁽³⁾, базите данни Dec.Nat и Jurifast на Асоциацията на държавните съвети и на върховните административни съдилища на Европейския съюз ⁽⁴⁾, базата данни JURE (Компетентност, признаване и изпълнение) на Европейската комисия ⁽⁵⁾, EUR-Lex и базата данни за съдебната практика на Агенцията на Европейския съюз за основните права ⁽⁶⁾.
8. Използването на тези инициативи и подкрепата за тях подчертават необходимостта от подобни бази данни, но опитът показва, че търсенето в тези бази данни често е много сложно и несъобразено с потребителя.
9. От проучване ⁽⁷⁾ на специална група към Работната група по електронно право става ясно, че освен проблемите на многоезицието, трудностите произтичат най-вече от липсата на единни идентификатори за съдебната практика. На национално равнище съществуват различни системи за обозначаване, някои от които се определят от съда, а други — от системния оператор. Базите данни за търсене в съдебната

⁽³⁾ <http://www.network-presidents.eu/>⁽⁴⁾ <http://www.juradmin.eu/>⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/civiljustice/jure/search_en.cfm⁽⁶⁾ <http://infoportal.fra.europa.eu/>⁽⁷⁾ 12907/1/09.⁽¹⁾ ОВ С 75, 31.3.2009 г., стр. 1.⁽²⁾ 2007/2027(INI).

практика на различни държави-членки — като посочените по-горе са само няколко примера — понякога изобретяват своя собствена система за обозначаване или заимстват една или повече от националните системи за номериране. Следователно търсенето и цитирането на случаи от съдебната практика в трансграничен контекст е изключително трудно — идентификаторите, които се дават от една система, може да са несъвместими с други системи.

10. От посоченото проучване става ясно, че съществуват аналогични проблеми и с метаданните (metadata), които се използват за описание на съдебната практика. Фактът, че почти всички национални и европейски бази данни използват различни правила за назоваване и оформяне на метаданните поставя под въпрос възможността на съдиите, юристите в областта на правото и гражданите да търсят в съдебната практика на други държави ефективно и в съобразена с потребителя среда.

III. НАБЕЛЯЗВАНЕ НА РЕШЕНИЯ

11. В съответствие с принципа на пропорционалност, принципа на децентрализация, одобрен с европейския план за действие в областта на електронното правосъдие, и принципите на европейската рамка за оперативна съвместимост, следва да няма централизирана европейска база данни за националните съдебни практики. Нещо повече, за специални нужди на потребителите, които са свързани със специфични области на правото, са необходими различни бази данни с различни функционални възможности, независимо дали са обществени или търговски.
12. За да се улесни бъдещото развитие на базите данни за европейската съдебна практика, както и за да бъдат обслужени юристите в областта на правото и гражданите, които използват тези бази данни, се смята, че е изключително важно да се въведе обща система на обозначаване, цитиране и метаданни за съдебната практика. Подобен общ стандарт ще съответства на посочените в предходния параграф принципи.
13. За обозначаването на съдебните решения следва да се използва стандартен идентификатор (identifier), който да е разпознаваем, да може да се чете и разбира както от хора, така и от компютри, и да е съвместим с техническите стандарти. Същевременно е желателно националните системи за обозначаване на съдебните дела да могат да работят успоредно с подобен европейски стандарт, но също и европейският стандарт да може да се използва като единствен на национално равнище от онези държави, които желаят това.
14. Тъй като организацията на съдилищата и ИТ приложенията, които се използват от съдилищата, се различават не само между държавите-членки, но и вътре в тях, следва да е възможно да се приложи система за обозначаване и метаданни за всеки отделен съд.
15. В съответствие с изложените принципи на пропорционалност и децентрализация, решенията за участие на съдилищата и трибуналите в системата за обозначаване и метаданни трябва да се вземат на национално равнище.
16. Тъй като съгласието на съдилищата и на правителствата на държавите-членки е от решаващо значение за въвеждането и

използването на система за обозначаване и метаданни за съдебната практика, бяха проведени консултации по тази препоръка с Мрежата на председателите на върховните съдилища на Европейския съюз, Асоциацията на държавните съвети и на върховните административни съдилища на Европейския съюз, Европейската мрежа на съдебните съвети, инициативата LEX, семинара CEN/Metalex, Центъра на ЕС за семантична оперативна съвместимост (Semic.EU), Европейската комисия, Съда на Европейския съюз и Службата за публикации на Европейския съюз.

17. На системата за обозначаване и метаданни следва да се даде широка популярност сред гражданите и юристите в областта на правото. Нещо повече, за да се подобрят шансовете за намиране на решения от съдебната практика, които са обозначени с идентификатор и метаданни по описания в приложението начин, следва тези съдебни решения да подлежат на търсене (по идентификатор и минимален набор от метаданни) посредством общ интерфейс (interface). Архитектурата на този общ интерфейс за търсене следва да е децентрализирана и да е вградена в европейския портал за електронно правосъдие. Въпреки че един общ интерфейс за търсене прави по-лесна за използване системата за обозначаване и метаданни, не следва той да е предпоставка за въвеждането на обозначаването и метаданните на национално равнище.
18. Общият интерфейс за търсене следва да позволява свързване не само с обществени уебсайтове, но и с други уебсайтове, които разпространяват съдебна практика, напр. във вид на обобщение или в превод.

IV. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

19. Държавите-членки се приканват да въведат доброволно на национално равнище европейския идентификатор за съдебна практика (European Case Law Identifier) (наричан по-долу „ECLI“) заедно с минимален набор от единни метаданни (metadata) за съдебната практика.
20. Следващите препоръки се отнасят само за държавите-членки, които ще решат да въведат ECLI и минимален набор от единни метаданни за съдебната практика:
 - а) ECLI следва да се прилага в съответствие с параграф 1 от приложението за всички решения на всички техни съдилища и трибунали;
 - б) Държавите-членки следва да предоставят минималния набор от метаданни, посочени в параграф 2 от приложението, за всички решения на съдилища и трибунали, които се публикуват на обществени уебсайтове;
 - в) Държавите-членки следва да назначат национален координатор за ECLI, съгласно параграф 3.1 от приложението;
 - г) Съдът на Европейския съюз следва да участва в системата на европейския идентификатор за съдебна практика (ECLI);
 - д) Европейската комисия следва да създаде уебсайт за ECLI като част от европейския портал за електронно правосъдие, както е посочено в параграф 4 от приложението.

- е) Европейската комисия и държавите-членки следва да създадат в тясно сътрудничество помежду си взаимосвързана система за търсене на идентификатори и метаданни, съгласно параграф 5 от приложението.
- ж) Държавите-членки и техните съдилища следва да разпространят информация относно ECLI, уебсайта за ECLI и интерфейса за търсене в своите национални уебсайтове и публикации, дори ако ECLI не бъде въведен в конкретната държава-членка;
- з) Освен държавите-членки, държавите кандидатки за членство и държавите от Лугано ⁽¹⁾ също се насърчават да използват системата ECLI; и
- и) Държавите-членки следва да докладват на Съвета всяка година за напредъка по въвеждането на ECLI и метаданните за съдебната практика.
-

⁽¹⁾ Исландия, Норвегия и Швейцария.

ПРИЛОЖЕНИЕ

1. Формат на Европейския идентификатор за съдебна практика (European Case Law Identifier)

1. Европейският идентификатор за съдебна практика (ECLI) трябва да съдържа следните пет елемента, които задължително следват в посочения ред:
 - а) съкращението „ECLI“;
 - б) кода за държавата, под чиято юрисдикция е взето съдебното решение:
 - i) за държавите-членки и държавите кандидатки за членство се използват кодовете от Междунституционалните указания за оформяне на актовете ⁽¹⁾;
 - ii) за останалите държави се използва стандартът ISO 3166 alpha-2;
 - iii) за Европейския съюз кодът е „EU“;
 - iv) за международните организации кодът се определя от Европейската комисия, като се вземат предвид кодовете, започващи с „X“, които вече се използват от европейските институции;
 - в) съкращението за съда или трибунала (наричано по-долу „съдебен код“). Съдебният код:
 - i) трябва да се състои от най-малко един и най-много седем знака;
 - ii) винаги трябва да започва с буква, но може да съдържа и цифри;
 - iii) следва да бъде избран по такъв начин, че да изглежда логичен за хората, запознати с организацията на съдебната система в съответната държава;
 - iv) трябва поне да представлява съкращение на названието на съда или трибунала, но би могъл да съдържа и обозначение на камарата или подразделението в съответния съд или трибунал, особено ако в практиката на позоваване в държавата е обичайно да бъдат посочени камарата или подразделението;
 - v) не бива да съдържа информация относно типа на документа;
 - vi) трябва да бъде установен съгласно параграф 5.1;
 - vii) съдебният код „XX“ трябва да бъде запазен за решенията на съдилища и трибунали, които не са в установения списък на националния координатор за ECLI в съответната държава-членка (параграф 3.1 (2-а)), включително когато решенията са от чуждестранен или международен съд, който (все още) няма ECLI от държавата-членка, в която се намира въпросният съд;
 - г) годината на решението, изписана задължително с четири цифри;
 - д) пореден номер, който да е уникален, т.е. да няма друго решение на същия съд от същата година с този пореден номер. Максималната дължина на поредния номер е 25 знака. Поредният номер може да съдържа точки („.“), но не и други препинателни знаци.
 2. Елементите са разделени един от друг с двоеточие („:“).
 3. ECLI не може да съдържа никакви разстояния или препинателни знаци — нито вътре в съставлящите го елементи, нито между тях — с изключение на посочените в (1-д) и (2).
 4. Буквите във всички елементи задължително са на латиница.
 5. Елементите, описани в (1а), (1б), (1в) и (1д), следва да са изписани изцяло с главни букви; най-малкото не бива в никакъв случай да има разлика в значението им в зависимост от това дали са с главни или малки букви.
 6. За да не се изложи на риск употребата или разбираемостта на ECLI, към идентификатора не трябва да бъдат добавяни никакви други елементи.
 7. Неймспейсът (namespace) на ECLI трябва да бъде регистриран на <https://e-justice.europa.eu/ecli>
- 2. Метаданни**
1. За по-лесно разбиране и откриване на съдебната практика всеки документ, който съдържа съдебно решение, следва да разполага с набор от метаданни (metadata), както са описани в настоящия параграф. Тези метаданни следва да бъдат описани съгласно определените с Dublin Core Metadata Initiative (DCMI) стандарти, както са доуточнени в настоящия параграф.

⁽¹⁾ <http://publications.europa.eu/code/en/en-370100.htm>

2. Препоръчително е всеки документ, който представлява съдебно решение, да съдържа следните метаданни, а ако се налага да бъде търсен и чрез посочения в параграф 5 интерфейс, задължително трябва да ги съдържа:

a) `dcterms: identifier`

URL, на който може да бъде намерено конкретното решение или информация за него. Може да е под формата на `web-based resolver`, придружен от ECLI, или какъвто и да е друг URL;

b) `dcterms: isVersionOf`

Формата на този елемент задължително следва формата на ECLI, описана в параграф 1;

в) `dcterms: creator`

Пълното название на съда. Може да се добави названието на камарата или подразделението;

г) `dcterms: coverage`

i) Държавата, в която е седалището на съда или трибунала;

ii) Може да се посочва и част от (федерална) държава, за да се уточни териториалната юрисдикция;

д) `dcterms: date`

Годината на решението, изписана задължително в съответствие с ISO 8601;

е) `dcterms: language`

i) Езикът задължително се указва съкратено, съгласно Междунституционалните указания за оформяне на актовете. За езици, които не са включени в тези указания, се прилага ISO 639;

ii) Езикът не е (задължително да е) този на оригиналното решение, но трябва да е (основният) език на конкретното решение;

ж) `determs: publisher`

Организацията (търговска или обществена), която отговаря за публикуването на конкретното съдебно решение.

з) `dcterms: accessRights`

В това поле се обозначава една от следните две стойности: „public“ (обществен) или „private“ (частен). Ако бъде отбелязано „public“, документът на посочения URL трябва да е достъпен за всички, в противен случай се отбелязва „private“, независимо дали достъпът не е обществен по търговски или други причини;

и) `dcterms: type`

В това поле може да се съдържа информация относно типа на взетото решение по схема. По подразбиране в полето се изписва „judicial decision“, за да бъде разграничено от други типове документи;

3. Всеки документ, който представлява съдебно решение, може да съдържа и следните метаданни:

a) `dcterms: title`

Заглавното поле не трябва да повтаря никое друго поле. За предпочитане е да се използват имената на страните или псевдоним съгласно националната практика и правилата за защита на данните;

b) `dcterms: subject`

В полето относно темата се означава областта на правото. В него следва да бъде включен един или повече елементи от схема със стойности за гражданското право, търговското право, семейното право, правото при несъстоятелност, международното частно право, наказателното право, правото на ЕС, административното право, данъчното право, международното публично право и конституционното право, като може да бъде включено и по-конкретно описание на областта на правото;

в) `dcterms: abstract`

Това поле съдържа абстракт или обобщение на делото без описание, класификация или тълкуване;

г) `dcterms: description`

Полето съдържа описателни елементи, които могат да бъдат под формата на ключови думи или уводни бележки;

д) `dcterms: contributor`

Имена на съдиите, генералния адвокат или други участващи служители;

e) dcterms: issued

Датата на публикуване на конкретното решение. Датата се изписва съгласно ISO 8601;

ж) dcterms: references

i) Позовавания на други (правни) документи:

1. Ако позоваванията са на други решения на национални съдилища, задължително се използва ECLI, при условие че документът има ECLI, в противен случай следва да се посочат други позовавания;
2. Ако позоваванията са на правен инструмент на ЕС, се използва номерът CELEX;
3. Ако позоваванията са на национални правни инструменти, на съдебни решения, които нямат ECLI, или на научен труд, следва да се използват налични URL адреси или други системи за обозначаване;

з) dcterms: isReplacedBy

След като бъде издаден, ECLI не трябва да се променя. Въпреки това е неизбежно преномерирането поради административни грешки или когато се даде ECLI на решения, за които преди е имало съдебен код XX (съгласно параграф 1 в) vii)). В случай на подобно номериране, в това поле се отбелязва новият ECLI. Това поле не трябва да съдържа никакъв друг тип информация.

4. Всички метаданни в този параграф, за които няма точно зададен формат или които не се основават на схема, трябва да имат езиков атрибут.

3. Относно националното приложение

3.1. Националният координатор за ECLI

1. Всяка държава-членка, която използва ECLI, трябва да определи държавна или съдебна организация за национален координатор за ECLI. Някоя държава не трябва да има повече от един координатор за ECLI.
2. Националният координатор за ECLI отговаря за:

- a) списъка на съдилищата и трибуналите, които могат да имат код, съгласно параграф 1 (1-в) и параграф 2 (2-в);
- б) схемата на типа документи, посочена в параграф 2 (2-и).

3. Националният координатор за ECLI следва да публикува на уебсайта на ECLI, посочен в параграф 4, информация за това как са съставени поредните номера.

Съществуващите национални системи за обозначаване в областта на съдебната практика следва — в максималната възможна степен — да бъдат включени в ECLI. Независимо от това, посочените в параграф 1 правила за оформление са задължителни.

3.2. Прилагане

1. Прилагането на ECLI на национално равнище е национална отговорност, независимо от евентуалната възможност за европейско финансиране.
2. Съдилищата и трибуналите в една държава могат да се присъединят към системата на ECLI по различно време.
3. ECLI следва да се използва и когато самите съдебни решения са във физически вид за по-лесно позоваване.
4. ECLI следва да се използва във всички постановени съдебни решения, а не само в тези, които се публикуват на специализираните уебсайтове.
5. ECLI може да се дава на стари решения.
6. На национално равнище даването на ECLI следва да бъде организирано като отделна услуга в съответствие с указанията на европейската рамка за оперативна съвместимост.

4. Уебсайтът на ECLI

1. Следва да се създаде уебсайт на ECLI; този уебсайт следва да е част от европейския портал за електронно правосъдие.
2. Уебсайтът следва да съдържа:

- а) информация относно формата и употребата на ECLI. По отношение на формата, следва да съдържа:
- i) правилата за съставяне, описани в параграф 1;
 - ii) (позоваване на) списък със съкращенията на участващите държави;
 - iii) списъци по държава на съкращенията, които се използват за участващите съдилища и трибунали. Наименованията на съдилищата следва да бъдат преведени на всички езици, съгласно многоезичния речник на имената и организациите, създаден за нуждите на портала за електронно правосъдие, както и хиперлинкове към описанията на тези съдилища на портала за електронно правосъдие, ако има такива;
 - iv) описание на правилата за съставяне на поредния номер по държава (ако има такива);
 - v) техническа информация;
- б) информация относно наличността на метаданните, съгласно параграф 2;
- в) информация относно националните координатори за ECLI, тяхната роля и отговорности, но също и информация за връзка по държава;
- г) уебсайтът следва да предлага достъп до общия интерфейс за търсене, описан в параграф 5, след като бъде създаден.

5. Интерфейсът за търсене на ECLI

1. Следва да се създаде общ интерфейс за търсене на национална съдебна практика по ECLI и (по някои от) метаданните, определени в параграф 2. Въвеждането на ECLI и на общия набор от метаданни не зависи от наличността на интерфейса за търсене.
2. В съответствие с плана за действие за европейско електронно правосъдие, интерфейсът следва да е децентрализиран характер: не следва да се съставят бази данни на европейско равнище; следва да се осигури единствено възможност за търсене във взаимосвързани национални бази данни или уебсайтове.
3. Европейската комисия отговаря за техническото функциониране на този интерфейс за търсене.
4. За крайните потребители интерфейсът за търсене на ECLI трябва да е достъпен от уебсайта на ECLI, въпреки че не е задължително да бъде неразделна техническа част от него.
5. Европейската комисия трябва да осигури добре описан интерфейс, за да могат уеб приложенията да се свързват с интерфейса за търсене. Освен това тя трябва да осигури механизъм, по който националните координатори за ECLI да актуализират своите списъци на съдилища и трибунали и да публикуват информация относно оформянето на поредните номера в техните системи.
6. В случай на злоупотреба или на неспазване на правилата Комисията си запазва правото да откаже достъп до интерфейса за търсене на определена организация.
7. На <https://e-justice.europa.eu/ecli/> трябва да има resolver, което означава, че при написване на ECLI след този адрес посредством интерфейса за търсене ще бъде показана наличната информация за този ECLI.

6. ECLI в рамките на ЕС

1. Координаторът за ECLI за ЕС е Съдът на Европейския съюз.
 2. Където е подходящо, в приложението „държава“ или „държава-членка“ следва да се разбират като „ЕС“.
-